

49. Konklusioner: Lobbyisterne

Det er ikke kun interessant at afdække, hvordan svindlerne vildleder, og hvad følgerne er, men også hvordan de får embedsmændene med til det og slipper godt fra det. Det er et kontroversielt emne, men det kan godt forklares. Det handler om netværk, ensidig påvirkning og en grundlæggende menneskelig modvilje mod at indrømme fejl.

Lobbyisterne

Gad vide, om Bertel Haarder havde været lige så skuffet som mig, hvis han havde hørt Vilstrup, Rasmussen og Knudsen, de tre EU-institutioners advokater, i deres passionerede forsvar for frihandelsforbuddet. Er han enig i, at parallelimport fører til højere priser og derfor bør være forbudt, og at ytringsfriheden ikke forringes af, at det forbydes EU-borgerne at købe værker fra tredjelandene i EU's butikker?

Man kan også undre sig over, at Polen var den eneste medlemsstat, der havde en holdning til frihandel. Var de øvrige 24 medlemsstater ligeglade? Eller var der tale om et veludført stykke lobbyarbejde? Hvordan arbejder lobbyisterne, og hvad er deres egentlige agenda?

Lobbyister kan godt være nyttige. De kan påpege sammenhænge, politikerne måske ikke selv er opmærksomme på, f.eks. sammenhængen mellem elafgiftens størrelse og balancen mellem forbruget af el og olie. Det går først hen og bliver et problem, når de er uærlige og skjuler deres virkelige motiver.

En del af problemet er en voksende mangel på moral - illustreret af Panamapapirene og det moderne begreb "alternative truth". Det undrer mig ofte, at selv respekterede advokater siger så meget sludder, der intet har med virkeligheden at gøre. Det er næsten som om, de arbejder ud fra en forestilling om, at det ikke er rigtigt usandt, hvis de kan få en dommer eller en politiker til at tro på det. Hvis det lyder overbevisende, er det lige meget, om det har hold i virkeligheden.

Lobbyisten prøver at gøre sit job så godt som muligt, dvs. at skaffe resultater til sin klient. Han bruger megen tid på at overveje, hvordan han kan forbedre sin klients indtjeningsmuligheder, og han drømmer om at få den helt rigtige idé, og den må gerne profilere ham selv. Her er en genial idé: "Tænk, hvis jeg kunne få udlejning af konkurrenternes videofilm forbudt, så min klient kunne sætte prisen på sine egne videofilm uden at tage hensyn til konkurrencen?"

Det er et glimrende forslag, der vil øge markedsværdien af klientens selskab, men hvis Warner Brothers og Sandrew Metronome ærligt sendte en delegation til Kulturudvalget for at luften denne drøm, ville chancen for at få forslaget realiseret være minimal. Der er større chance for succes, hvis man kan få sin lobbyist så tæt på beslutningstagerne, at han ubemærket kan få fremsat et lovforslag og endda få politikerne til at tro, at hans udlejningsmonopol ikke handler om udlejning.

Eller en endnu vildere drøm: Tænk, hvis jeg kunne isolere hele EU-markedet, så de internationale selskaber kunne tage overpriser her?

En lobbyists funktion

Professionelle fodboldspillere og skuespillere har tilknyttet en agent, hvis opgave det er at forhandle på deres vegne. Man kan sådan set sige, at agentens produkt er den pågældende fodboldspiller eller skuespiller, og opgaven er at sælge produktet til så høj en pris som mulig. Der er flere fordele ved at have en agent.

De fleste fodboldspillere elsker at spille fodbold, og for de fleste skuespillere er det en drøm at få en rolle som *Erin Brockovich* (2000). Det er ikke altid penge, der er vigtigst. Disse mennesker drømmer om store fodboldkampe og gode roller. En god agent hjælper dem til at komme på det rigtige hold og til at få den rigtige rolle, og han vil tillige forhandle en god løn til dem.

Beskedenhed er en dyd for mange mennesker, og det kan være meget svært at føre sig frem, når man forhandler på egne vegne: "Jeg er Julia Roberts. \$20 mio. er billigt for min arbejdskraft i tre måneder. Jeg er kendt og elsket i hele verden, så hvis jeg får rollen, vil filmen helt sikkert sælge millioner af billetter."

Det er lettere for en tredjemand at lovprise sin klient og på den måde presse prisen op. Agenten motiveres af at få en vis procentdel af indtægterne, og han kan koncentrere sig om at følge markedet, finde den rigtige klub til fodboldspilleren og lande de bedste filmroller til skuespilleren. Med en sådan arbejdsfordeling kan fodboldspilleren fokusere på at spille fodbold, og skuespilleren kan fokusere på at spille skuespil.

Det er ikke meget anderledes at være milliardær. Man kan ikke blive milliardær af at arbejde, men man kan blive milliardær, hvis man kan få eneret til et produkt, der er stor efterspørgsel på. Og det er ophavsret og varemærkeret til for.

Indehavere af et varemærke kan blive så rige, at det næsten ikke er til at fatte. De seks eksempler på disse to sider er fra Forbes' liste den 12. april 2018. De er måske ikke alle dygtige forretningsfolk, men de knytter dygtige forretningsfolk til sig, typisk en direktør og et antal juridiske og økonomiske rådgivere.

Françoise Bettencourt Meyers arvede 1/3 af L'Oréal efter sin bedstemor, og det er nok den letteste vej til at blive milliardær, men det kan også være, at man er dygtig til at designe en bestemt brugsgenstand, som alle har brug for.

Frankrig

Françoise Bettencourt Meyers

Varemærket L'Oréal

Hendes formue: 256 mia. kr.

Italien

Leonardo Del Vecchio

Varemærket Ray-Ban

Hans formue: 128 mia. kr.

Spanien

Amancio Ortega

Varemærket Zara

Hans formue: 424 mia. kr.

Kæmpeformuer er skabt af folk, som ikke nødvendigvis er interesseret i at blive så rige som muligt. Mange har fået en god idé, som de brænder for, men de kan ikke udvikle idéen uden kapital. De sælger derfor dele af deres idé til aktionærer, der lægger de nødvendige penge til udvikling af idéen, og som til gengæld får en andel af det selskab, som ejer idéen eller varemærket.

Det er en del af det kapitalistiske system at beskytte aktionærerne. Det vil sige, at manden med idéen ikke bare kan sige “adiós” og rejse til Hawaii med penge og efterlade et tomt selskab. Han har pligt til at tage vare på aktionærernes penge på en ansvarlig måde. Fra samfundets side ser man gerne, at folk investerer, så der kan udvikles nye idéer. Incitamentet er en forrentning af den indskudte kapital, og derfor er det ledelsens pligt at tilstræbe, at selskabet giver overskud.

Virksomheder med succesfulde varemærker eller ophavsrettigheder kan blive ufatteligt store, og jo større de er, jo mere relevant er det for ledelsen at arbejde for at sikre, at varemærket eller ophavsretten får den størst mulige værdi. Og her kommer lobbyisten ind i billedet.

Lobbyisten er en del af det team, der skal optimere selskabets overskud eller værdi. Beskyttelse af varemærker og ophavsrettigheder er jo ikke naturgivet. Det er politisk bestemt, og det kan anskues fra flere vinkler. Intellektuel ejendomsret, selve tanken om, at man kan eje en idé, som derefter er forbudt for andre at bruge, er kapitalistisk, men fra politisk side søger man at balancere de hensyn, der tages, så borgernes rettigheder ikke trædes helt under fode. Og der er stadig mange, der mener, at konkurrence er sundt, og konkurrence står i sagens natur i modsætning til monopolernes privilegier.

Lobbyistens opgave er at påvirke politikerne til at gennemføre en lovgivning, der er fordelagtig for hans klient. Hvis klienten er en vindmøllevirksomhed, er det f.eks. en god idé at påvirke politikerne til at sætte elafgiften ned, for så bliver det mere attraktivt for forbrugerne at opvarme deres huse med strøm fra vindmøller end at fyre med oliefyr eller kul - og så vil klienten sælge flere vindmøller.

Hr. og fru Jensen har sjældent råd til at hyre lobbyister til at varetage deres interesser, men for indehavere af varemærker er det en god investering at hyre en håndfuld lobbyister, som kan påvirke beslutningstagerne.

USA

Michael Dell

Varemærket Dell

Hans formue: 137 mia. kr.

USA

Phil Knight

Varemærket Nike

Hans formue: 179 mia. kr.

USA

Larry Ellison

Varemærket Oracle

Hans formue: 354 mia. kr.

Korruption eller...?

I DR's reportageserie *Den rigeste procent* (2015) satte værten Marie Høst sig for at undersøge, hvordan den rigeste procent af danskerne lever, og hvor meget magt de har. Selvom de kun udgør 1 % af befolkningen, ejer de 32 % af danskernes formue. De tjener i gennemsnit 2.300.000 kr. om året.

I seriens afsnit 3 spørger hun Hans Thor Andersen, forskningschef for Statens Byggeforskningsinstitut, hvorfor de rige klumper sig sammen i rigmandsghettoer nord for København. Han svarer:

- Det vil jo være forkert at tale om korruption i Danmark, fordi det her er jo et demokratisk og veludviklet land, men man kender hinanden og ved, hvad man står for og kan lissom tage hensyn til hinanden, når man er tæt på og omgås i det daglige. Så har man sådan nogle synspunkter, nogle værdier, man deler.

Korruption kan det selvfølgelig ikke kaldes, da det foregår i Danmark, men det er dog godt for netværket, at man omgås til dagligt. Står man uden for et sådant netværk, er det håbløst at kæmpe mod dem inden for netværket, f.eks. illustreret i tv-serien om Oxford-detektiven Inspector Morse i det første afsnit af sæson 4, *The Infernal Serpent* (1990). Gartnerens lille datter bliver seksuelt misbrugt af et universitets magtfulde leder, og det udvikler sig til en større tragedie med pigens far i centrum. Sidst i filmen står Morse og Lewis og betragter ødelæggelserne.

Lewis: - Why couldn't he have come to us about his kid?

Morse: - They owned him. He had no power. He didn't belong to the club. Not a soul would've believed him.

Lewis: - A serpent? Is that it? Did a bit of curling round here, an' all!

Morse: - "The infernal serpent. He it was, whose guile stirred up with envy and revenge, deceived the mother of mankind." Milton, Lewis, *Paradise Lost*.

"It's the intellectual muggers you've got to watch for around here," blev det sagt til Morse. I Danmark vendes det blinde øje til de slanger, der evner at sno sig ind i magtens centrum, hvor de vender op og ned på Folketingets politiske mål. Deres forbrydelser fører ofte tragedier med sig - f.eks. Erik Viuff Christiansens nedtur og selvmord - og mange af de unødvendige trængsler, der er gennemgået i kapitel 2.

denskjultekorruption.dk/video39

Den rigeste procent, 7. september 2015

denskjultekorruption.dk/video40

Inspector Morse, sæson 4, afsnit 1

Netværk - på godt og ondt

Netværket er lobbyistens vigtigste redskab. Et netværk er to eller flere mennesker, som skylder hinanden tjenester. Det er ikke mystisk. Netværksrelationer mellem mennesker er aldeles grundlæggende i ethvert samfund og i enhver organisation - og gode netværk er afgørende for lobbyisternes resultater.

Klaus Kjølbers undervisningsbog *Netværk på godt og ondt* (2004) - med undertitlen *Magtmisbrug for begyndere* - var en decideret øjenåbner for mig. Pludselig gav årtiers absurde adfærd hos politikere, presse, domstole osv. mening. Det blev klart, hvilke mekanismer der var på spil. I artiklen *Netværk og narreværk* (2006), der findes på Klaus Kjølbers egen hjemmeside, definerer han et netværk således:

“Et netværk bygger på hemmelige tjenester. Det letteste for netværket er, at man helt undgår offentlighed. Men når det ikke er muligt - og det er det ofte ikke i demokratiet - så skal netværket også kunne levere en holdbar officiel argumentation.”

Tjenester definerer han bl.a. i overensstemmelse med funktionen ovenfor: “At sørge for at en beslutning gavner en bestemt person i netværket og samtidig begrunde den overbevisende over for tredjeperson ud fra de officielle regler.”

Klaus Kjølber var fra 1978 til 2015 lektor i moderne dansk sprog og sprogbrug på Københavns Universitet. Han specialiserede sig i politisk kommunikation, og han skrev snesevis af undervisningsbøger.

Skolen underviser i regler. Men det er de formelle regler. I skolen lærer vi, at hvis man lever op til de formelle regler, så får man også sin retfærdige belønning.

Denne lære er forkert. Desværre.

Det forkerte består i, at skolen ikke lærer os, at ethvert regelsystem skal fortolkes af nogle administratorer, inden reglerne omsættes til konkrete beslutninger. Når du skal have eller ikke have din belønning, så er det ikke reglerne, der belønner dig. Det er de administratorer, der fortolker reglerne, som belønner dig, eller som ikke belønner dig.

Hvis du konkurrerer med hr. Rival, som har et stærkt netværk ind i de administratorer, som fortolker reglerne, så vil Rivals netværk arbejde på at dreje systemets fortolkningsmuligheder i retning af Rivals fordel. Det er én af netværkets selvbevaringsregler, at enhver i netværket benytter enhver mulighed for at yde tjenester over for andre i netværket. Selv om du konkret har ydet mere end denne person, vil du derfor kæmpe mod vejmøller, hvis du ikke har et netværk ind blandt de administratorer, som skal beslutte. Du kan være fagligt klart bedst til et job. Alligevel kan en anden få det, fordi han har et godt netværk ind i organisationen.

Den virkelige verden

Mange mennesker har selv oplevet netværkets betydning, da de søgte arbejde, og det opfattes som naturligt. I afsnit 13 i tv-serien *Matador* søger Elisabeth Friis at få arbejde som organist, og derfor vil hun flytte til København. I Korsbæk spiller lærer Andersen jo, for han kender frk. Mikkelsen, som kender provstinden, og da Mads Skjern er formand for menighedsrådet, betyder det ikke noget, at Elisabeth Friis spiller meget bedre, hvilket Hans Christian Varnæs forsøger at forklare den undrende Maude. I afsnit 20 tilbyder Mads Skjern en lejlighed til Ulla Jacobsen i et attraktivt socialt boligbyggeri. Trods en lang venteliste kan det lade sig gøre, fordi han kender borgmesteren, som er formand for boligforeningen.

Sådanne vennetjenester udføres i det skjulte. I et demokrati dur det ikke, hvis der efterlades skriftlig dokumentation, og man skal også have en plausibel (bort) forklaring klar, hvis en journalist får fært af, at der er ugler i mosen.

Klaus Kjöllers bog skabte et vist røre, og han måtte forsvare sig på tv, selvom han allerede i bogens indledning forsøgte at foregribe kritikken med disse ord:

“Det netværksarbejde, som denne bog vil gøre dig bedre til, går ofte på tværs af de officielle demokratiske spilleregler, som gælder for alle borgere. Det er der mange gode grunde til at beklage. Men det ændrer ikke ved realiteterne. De, der forstår at opbygge og udnytte netværk, har langt bedre chancer end andre for at overleve i de officielle systemer. Netværk eksisterer, og de vil fortsat eksistere, uanset hvad du gør.

Din frygt, netværkets styrke

Netværks styrke bygger på din frygt for at udfordre dem. Mod er nødvendigt, men langt fra tilstrækkeligt, når et netværk skal bekæmpes. Kun hvis du selv er med i et netværk, der kan matche det netværk, du udfordrer, har du i realiteten en chance for at undgå et heroisk nederlag.

Når netværk føler sig truet, så bruger de alle midler for at tryne dem, der udfordrer dem. Enhver, der stikker næsen frem, risikerer at udfordre et mægtigt netværk. Den eneste sikre måde hvormed du kan undgå at vække netværks vrede, er ved at leve stille og roligt og aldrig provokere nogen ved at føre dig frem.

Klaus Kjøller: Netværk på godt og ondt - Magtmisbrug for begyndere, 2004

Det skyldes nogle mekanismer, som findes overalt, hvor der er mennesker. De findes i ethvert politisk system, i enhver organisation, i ethvert nok så idyllisk bysamfund ude på landet, i ethvert politisk parti, i enhver familie. Det er ikke noget, jeg har fundet på. Det er kendsgerninger. Du kan stikke hovedet i busken og lade som om, det ikke findes. Det betyder bare, at netværkene går uden om dig, og at det også ofte går ud over dig. Det er op til dig, hvordan du vil forholde dig til dem, men lad være med at hade mig, fordi jeg skriver denne bog om netværksarbejde.”

§ 1. Den ene tjeneste er den anden værd.

§ 2. Hver gang, der udveksles tjenester, styrkes netværket.

§ 3. Enhver i netværket har pligt til uopfordret at udføre tjenester, som gavner en anden i netværket. Enhver i netværket har ret til at få hurtig og effektiv hjælp, når han eller hun beder om det.

§ 4. Gå kun ind i netværk, hvor du vil yde 100 %. Udfør kun tjenester, hvor du kan yde mere, end modtageren forventer.

§ 5. Netværkets forretninger rager ikke udenforstående.

Klaus Kjølbers lov for netværk

Omkring ethvert formelt regelsæt findes et formelt klagesystem, der indgår som et forsvar for, at det formelle system er retfærdigt - men også et klagesystem er et formelt regelværk, der af administratorer skal fortolkes og anvendes på konkrete klagesager, forklarer Klaus Kjølber og fortsætter:

“Hvis du ikke har noget netværk ind blandt disse klageadministratorer, vil du ikke have marginalerne med dig i en klagesag. Du risikerer at komme ind i en ond cirkel, hvor du bliver stadig mere frustreret, hvis du klager. Hvis din klage afvises på en måde, du synes er uretfærdig, vil du igen skulle klage over dette. Sådan kan det fortsætte op i systemets hierarki. Du bliver et offer for din tro på det officielle system. Du bliver kværlant.”

Enkelte reagerer efter opskriften: “Det kan ikke passe. Her er noget helt galt. Jeg kræver retfærdighed!” For netværk af sorte tjenester er den slags personer et problem. De er aldrig med i et sådant netværk. Det udelukkes af deres holdning. Men de er stadig en trussel mod netværket. Klaus Kjølber har givet dem et navn: *Retfærdighedskæmpere*. Han har også beskrevet mekanismerne bag løgnene, der vokser sig større og større, indtil hele organisationen er nødt til at stå sammen:

1. Enhver organisation vil holde sammen, når den angribes for mindre fejl og forsømmelser. Det er en direkte følge af den grundantagelse, som findes i enhver organisation (ufejlbarlighedsdogmet): “Vi er de eneste, der i realiteten har forstand på det, vi har med at gøre.”
2. Dette sammenhold bevirker, at man også står sammen om de større fejl og forsømmelser, som dækmanøvrerne over den første lille fejl medfører.
3. Fejlene bliver efterhånden så omfattende og belastende for organisationen, at selv ansatte, som ikke har været direkte involveret i den oprindelige uformelle beslutning, tvinges til at deltage i dækmanøvrerne.

Triumviratets netværk

Der er ikke noget forkert ved at have et stærkt netværk. Er man en aktiv person, og engagerer man sig i lokalsamfundet, opstår nyttige netværk automatisk, og de kan bruges til meget andet end at fremme karrieren. De kan også bruges til at gøre verden bedre. Det er helt op til personen selv.

Men hvis man er professionel lobbyist, er det afgørende at have gode netværk, og triumviratets netværk lå på allerøverste hylde. De var alle noget ved musikken. Ved læsning af deres meritter i Kraks Blå Bog får man et indtryk af deres netværk. Hvem omgås de, og hvem lytter til dem?

Indtil jeg lærte om netværk og læste Krak, kunne jeg kun regne triumviratets indflydelse ud via reaktionerne hos alle dem, som i et fungerende demokrati ville have været på min side: EU's tre institutioner, Konkurrencestyrelsen, domstolene, Folketingets ombudsmand osv., men som alligevel hjalp Johan Schlüter.

Selv den absurde adfærd fra EU-institutionernes talsmænd ved EU-Domstolen giver mening set i det lys. De var jurister uden særligt kendskab til spredningsret. De arbejdede for en institution, som følte sig angrebet: "En videoforhandler har angrebet et direktiv, vi har vedtaget. Klarer du det?" Direktivet skulle forsvares, og det var naturligt for juristerne at søge informationer om problemstillingen hos de officielle danske eksperter på området, og det førte tilbage til Peter Schønning, der også var leveringsdygtig i en "holdbar officiel argumentation".

Jeg synes ganske vist, deres argumentation var uhyre ringe, men de skulle kun overbevise EU-Domstolens dommere, som jeg også havde angrebet, og som også var motiveret til at afvise mig - for ellers havde de jo også begået en fejl!

SCHLÛTER Johan advokat; f. 18/6 1944 i Kbh; søn af landsretssagfører Arne Schlüter (død 1981) og translator Ebba S. f. Lassen (død 1998); gift 6/10 1973 m. Elsebeth S., f. 3/5 1947 i Kbh, datter af politiassistent Carl Ejbye Andersen (død 1971) og Mia f. Koppel Christiansen (død 1995).

Student (Østre Borgerdydskole) 1962; jura-studier ved univ. i Aix-en-Provence 1965-66; cand. jur. 1970; manuduktør ved Kbhs Univ. i Indledning til formueretten 1970-72 og lektor i obligationsret 1972-75; advokat 1973; medindeh. af Johan Schlüter advokatfirma. Censor ved Kbhs Univ. Formand for bestyrelsen for Basepoint Media A/S, Nest A/S, MicroZymes Global ApS, Daloon A/S, Tutein & Koch A/S, Mito A/S, SCA Hygienic Products A/S, Promoter Invest A/S, Copydan Verdens TV og fællesforeningen Copydan; medl. af bestyrelsen for Selvstændighedsfonden; medl. af og formand for Advokatrådets Specialudvalg vedr. konkurrence- og immaterialret 1986-95; generalsekretær for Foreningen af Danske Videogramdistributører; administrator af Filmret, CAP, Filmkopi og Kopifon; formand for Forsknings- og Innovationsstyrelsens IPR-udvalg (Johan Schlüter udv.); tidl. formand for International Bar Associations Copyright udvalg; formand for bestyrelsen for Krebs' Skole 1979-95; medl. af bestyrelsen for BØRNEfonden 1984-2000.

Særligt om Mogens Koktvedgaard

Mogens Koktvedgaard havde allerede en karriere, da ekspansionen i beskyttelsen af de intellektuelle rettigheder tog fart i 80'erne. Det er min fornemmelse, at hans støtte til rettighedshaverne er udtryk for hans politiske overbevisning, omend den også kunne være påvirket af det erhvervsliv, han færdedes iblandt.

Hans indflydelse under udlejningssagen var tydelig. Selvom han ikke formelt havde noget at skulle have sagt, var det ham, der svarede retspræsident Arildsen, og erhvervsminister Mimi Jakobsen fandt det ligefrem naturligt, at han blandede sig, fordi sagen vedrørte ophavsret (side 334).

Det faktum, at han var formand for Monopolrådet, da det tillod FDV at tvinge Erik Viuff Christiansen til at købe FDV's udgivelser, hvis Erik ville udleje film, gjorde det umuligt for ham at hjælpe mig, for det indebar, at han havde taget fejl. Hans netværk inkluderede både Kommissionen og Hans Gammeltoft-Hansen, der var Folketingets ombudsmand, så det var næppe særligt svært for ham at sørge for, at mine klager ikke blev behandlet.

Selvom hans vision på ekspertmødet i Kulturudvalget stred mod alt, hvad EU oprindeligt stod for, havde han medlemmernes blinde tillid. Ingen gennemskuede ham. Jeg kæmpede i den grad mod vejr møller i det officielle system.

SCHÖNNING Peter Andersen advokat; f. 1/1 1964 i Rønede; søn af kvægekseportør Holger Schønning Andersen og biblioteksassistent Astrid Margrethe A. f. Pedersen; gift 14/8 2009 m. HR-konsulent Annegrethe Zichy f. 8/1 1968 i Greve Landsby, datter af fuldmægtig Knud Gedsø Nielsen og overassistent Bente Merete Zichy.

Student (Fredericia Gymn.) 1982; cand. jur. (Aarhus Univ.) 1989; fuldmægtig i Kulturministeriet 1989-1992; juridisk konsulent og senere underdirektør i KODA 1992-1999; ekstern lektor (Kbh.s. Univ.) 1993-2001; advokatfuldmægtig og senere advokat hos Nyborg & Rørdam 1999-2002; møderet for landsret 2001; kontorchef i Kulturministeriet 2002-2008; advokat og partner hos Johan Schlüter advokatfirma 2008-2010; selvst. advokat i kontorfællesskab med Nyborg & Rørdam fra 2010.

Medl. af best. for Dansk Selskab for Ophavsret fra 1993; observatør i Kulturministeriets udvalg om revision af ophavsretslovens kapitel 3, 2003-2006; fmd. for Dansk Amerikansk Fodbold Forbunds Appeludvalg fra 2008; fmd. for Medical and Anti-Doping Committee i International Federation of American Football fra 2008; medl. af Kulturministeriets udvalg om ophavsrettigheder på internettet 2010-2011; medl. af CIIR's (Center for informations- og innovationsret, Juridisk Fakultet, Kbh.s. Univ.) Advisory Board fra 2010; medl. af best. for tidsskriftet NIR fra 2010.

Har skrevet: Tv-programmedarbejders ophavsrettigheder (1989); Ophavsretten mellem kulturpolitik og handelspolitik (1994); bidrager til Karnovs Lovsamling 1992-2002; Ophavsretsloven med kommentarer (1995, 4. udgave 2008); Komponistrettighederne 1926-2001 (2001); medforf. til Grundlæggende immaterialret (red. af 2. udg.) (2004, 2. udg. 2009); medred. af Personlighedsret (2007); div. artikler om især ophavsretlige emner i danske og udenl. tidsskrifter m.v.

KOKTVEDGAARD Mogens professor, dr. jur. Student (Sorø) 1952; cand. jur. 1957; Kbhs Univ.s Guldsmid. 1959; studieophold ved univ. i England 1960 (Cambridge), Frankrig 1961 (Montpellier) og USA 1962 (Harvard); dr. jur. 1965; sekretær i Justitsmin. 1959-66; lektor ved Kbhs Univ. 1961, professor i retsvidenskab smst. fra 1966, dekan for Det Samfundsvidensk. Hovedområde 1971, prorektor 1972-81.

Æresdoktor ved Stockholms Univ. 1994. Formand for Dansk Selskab for Ophavsret og Dansk Forening for Konkurrenceret; medl. af Association Littéraire et Artistique Internationale's Comité Exécutif og Internationale Gesellschaft für Urheberrecht's Conseil d'Administration, af Academia Europaea, Akademiet for de Tekniske Videnskaber og Det Finske og Norske Videnskabsakademi; rådsvalgt medlem. af Akademiet for de Skønne Kunster; formand for bestyrelsen for Den Hirschsprungske Samling; næstformand for Det Danske Kunstindustrimuseums hovedbestyrelse og forretningsudvalg; redaktør for Ugeskrift for Retsvæsens litterære afd; formand for Nyt Juridisk Forlag, Nævnet for Medicinsk Informationsmateriale, Radio- og TV-Nævnet, for Teleklagenævnet, Service 900-Nævnet, Rigshospitalets Kromosomforskningsfond, Allerfonden, Greve Adam Moltkes Familiefond, Justitsmin.s Retsinformationsråd og Industrimin.s Rådg. Udvalg for Industriel Ejendomsret; næstformand for Garantifonden for Indskydere og Investorer; medl. af styrelsen for Nordiskt Immaterielt Rättsskydd, udvalget til Beskyttelse af Vidensk. Arbejde, Klagenævnet for Domænenavne og bestyrelsen for investeringsforeningerne i Danske Invest; næstformand for bestyrelsen for Dansk Kapitalanlæg A/S. Formand for Statens Samfundsvidensk. Forskningsråd og medl. af Planlægningsrådet for Forskningen 1973-77; medl. af Jurist- og Økonomforbundets hovedbestyrelse 1974-87 (næstformand 1980, formand 1982) og af Undervisningsmin.s faglige landsudvalg for de samfundsvidensk. uddannelser 1978-89 (formand 1987-89); formand for Monopolrådet 1980-89; sagkyndig rådgiver for EF-Kommissionen vedr. europæiske konkurrenceret 1976-79 og vedr. europæisk ophavsret m.v. 1984-1986 og 1991-93; formand for Dansk Reklame Nævn 1971-75, Statsmin.s udvalg vedr. bevarelse af Radio- og TV-udsendelser 1972-77, Handelsmin.s Lukkelovskommission 1970-75, Kulturmin.s udvalg vedr. revision af ophavsretslovgivningen 1976-90, Industrimin.s udvalg vedr. kommanditselskaber, andelsselskaber m.v. 1978-86, Satellit- og Kabelnævnet 1993-2000, Erhvervsmin.s ekspertpanel til undersøgelse af Finanstilsynet 1995, Finansrådets Kollegiale Udvalg 1995-2000 og Kulturmin.s Udvalg om Bibliotekernes rolle i Informationssamfundet (UBIS) 1995-97; næstformand for Justitsmin. Registerråd 1978-98; medl. af den nordiske ekspertkomite vedr. revision af ophavsretslovgivningen 1970-74, Justitsmin.s EDB-Registerudvalg 1970-76, Industrimin.s udvalg vedr. investeringsforeninger 1979-81, Skattemin.s udvalg vedr. kunstneres skatte- og afgiftsmæssige stilling 1983-90 (formand fra 1989), Den Særlige Klageret 1986-96 og Industrimin.s udvalg vedr. Markedsføringsloven 1992.

Har bl.a. skrevet: Kontraheringspligt (1960); Immaterialretspositioner; Bidrag til læren om de lovbestemte enerettigheder og deres forhold til den almene konkurrenceret (disp., 1965, genoptrykt 1990); Patentloven (1971, 2. udg. 1979); Lærebog i Strafferetspleje (s.m. H Gammeltoft-Hansen, 1978); Lærebog i Immaterialret (1988, 5. udg 1999, svensk udg. 1992, 1993, 1995 1997 og 2000). Bioteknologi og Patentret (s.m. Mads Bryde Andersen, 1990); Lærebog i Konkurrenceret (1991, 4. udg. 2000); Varemærkeloven (s.m. Knud Wallberg, 1994, 2. udg. 1998). Dansk Erhvervslivs Pris 2002.

De naive politikere

Politikernes blåøjethed er et kæmpe problem. Brian Mikkelsen var en loyal marionet i årene som minister. Økonomi- og erhvervsministeren og kulturministeren og stillede i 2002 i udsigt, at de begge ville arbejde på at afskaffe importforbuddet igen. Brian Mikkelsen gjorde intet i den retning. Uden at kny satte han derimod alle regeringens ressourcer ind på at forhindre, at Kulturministeriets meget restriktive fortolkning af regional konsumtion blev undersøgt.

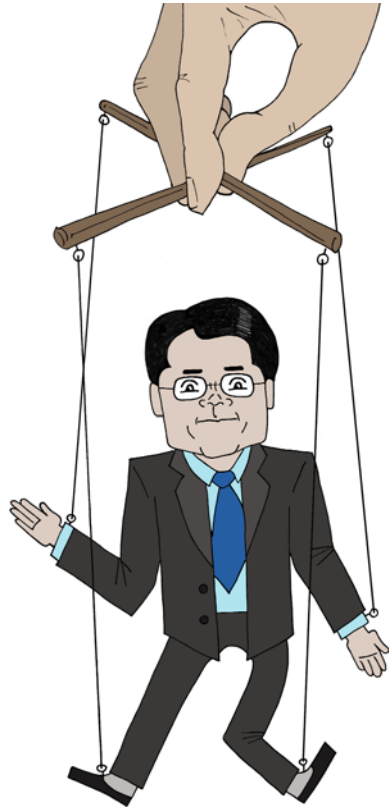
Det triste er, at jeg ikke tror, han havde den ringeste anelse om, hvad han gjorde. Han så ikke selv hykleriet - og Peter Schønning kunne le hele vejen til banken. Han skabte sig en stor erhvervskarriere som monopolernes mand.

Den 12. januar 2018 var Brian Mikkelsen erhvervsminister og blev interviewet til DK4 om frihandel. Det bliver svært at finde en mere glødende fortæller for frihandel, men det var nu alligevel ham, der var politisk ansvarlig for at afskaffe frihandel i 2002. Nu var han politisk ansvarlig for, at der absolut intet blev gjort for at få frihandel tilbage igen. Er han en hykler, eller regerer embedsmændene?

Hans partifælle Lars Barfoed gjorde alt for at forsvare dogmet om korrupsion, da Lotte Folke Kaarsholm under folkemødet på Bornholm i 2017 spurgte ind til de folkelige protester imod, at der er en elite, som bliver enige om tingene.

Han svarede: "Jeg tror ikke på, at det kan lykkes nogen elite at manipulere sig til en magt, fordi vi er alt for diversificeret et samfund, og vi har alt for kloge politikere til, at de bare lader nogle få bestemme."

Ok, men kan han så afsløre, hvilke politikere der støtter frihandelsforbuddet?

danskjultekorrupsion.dk/video41
Brian Mikkelsen, 12. januar 2018

danskjultekorrupsion.dk/video42
Lars Barfoed, 17. juni 2017

Lobbyisternes magt

De færreste betvivler, at penge giver magt og indflydelse - og at korrupsion nemt følger med. Det sker nærmest naturligt, og det kan kun undgås, hvis man er meget opmærksom på det. Og det er man ikke i Danmark.

“Der er ikke korrupsion i Danmark”-dogmet fastholdes stædigt, selvom Johan Schlüter i Warner-sagen, i Laserdisken-sagen og med indførelsen af ophavsretslovens § 23, stk. 3, viste, hvordan han kunne sno både domstole og politikere om sin lillefinger. Uden ét eneste folketingsmedlems viden om det fik han tildelt FDV et ubrydeligt monopol på udlejning af videofilm i Danmark.

For filminteresserede danskere var det tragisk, for konsekvenserne for dem var ringere kvalitet, et ringere udvalg og højere priser, og selvom udlejning af film i praksis er ophørt i dag, eksisterer FDV's monopol principielt endnu.

En voksende del af verdens velstand fordeles på færre og færre. Blot et år efter nyheden om de 62 rigmænd (side 12) blev rekorden slået eftertrykkeligt. Det var nok at samle de otte rigeste for at kontrollere en formue, der svarede til den, der var ejet af den fattigste halvdel af verdens befolkning. Hvorfor går det den vej?

Fordi monopolerne har fået større og større magt. Nej, det er et forkert ordvalg. Fordi monopolerne har *taget* en større og større magt. Politikerne lukker øjnene. De foregiver, at ophavsret har noget at gøre med at beskytte fattige digtere i små, mørke loftsrum, men det handler mere om at sætte sunde mekanismer ud af kraft. Trods diverse frihandelsaftaler er der mindre frihandel (og mindre konkurrence) end tidligere takket være lobbyisternes brug af det magiske ord “ophavsret”, som igennem de sidste 30-40 år især har været brugt til at kontrollere markederne.

Det har hverken gavnet kunstnerne, forbrugerne eller den samlede vækst, men mere velstand er koncentreret på færre mennesker, og i stedet for at se flere varer udbudt til priser, der nærmer sig produktionspriserne - resultatet, når markedsprocesserne får lov til at virke - er betydelige overpriser blevet det normale.

Selvfølgelig har Bettencourt, Del Vecchio og Ortega mere indflydelse end dig og mig. Mange lobbyister, ganske vist med en anden stillingsbetegnelse, er ansat i deres enorme selskaber, og de har vist, at de er i stand til at opnå den ønskede retsstilling - helt konkret et frihandelsforbud - uanset hvad politikerne ønsker.

Carsten Graabæks satiriske dagbladsstribe Statsministeren